

15 Inzamelen, vervoeren, handelen en bemiddelen

15.1 Inleiding

Afvalstoffen ontstaan op zeer veel plaatsen. Publieke en private inzamelaars en vervoerders zamelen of nemen de afvalstoffen in, dan wel vervoeren ze naar bedrijven die de afvalstoffen overslaan, opslaan en/of verwerken. Op dit gedeelte van de afvalmarkt zijn ook vaak handelaars en bemiddelaars actief.

Dit hoofdstuk richt zich op de algemene activiteiten binnen het afvalbeheer die plaatsvinden in het traject tussen de (primaire) afvalproducent en degene die de afvalstoffen verwerkt, met uitzondering van overslaan en opslaan. Deze twee laatste activiteiten komen in hoofdstuk 17 aan de orde.

Het gaat in dit hoofdstuk dus om de activiteiten inzamelen, vervoeren, handelen en bemiddelen. Een (rechts)persoon kan binnen zijn bedrijfsvoering meerdere van deze activiteiten ontplooiën. Hij heeft dan met meerdere stukken regelgeving te maken. Verder komen in dit hoofdstuk aan de orde het vergunningstelsel voor het inzamelen van afvalstoffen, de registratie van vervoerders, inzamelaars, handelaars en bemiddelaars en de verantwoordelijkheden bij het inzamelen van afzonderlijke afvalstoffen.

15.2 Definities en afbakeningen

Definitie

De Wet milieubeheer kent de volgende definitie:

- **inzameling:** verzameling van afvalstoffen, met inbegrip van de voorlopige sortering en de voorlopige opslag van afvalstoffen, om deze daarna te vervoeren naar een afvalverwerkingsinstallatie;
- **gescheiden inzameling:** inzameling waarbij een afvalstoffenstroom gescheiden gehouden wordt naar soort en aard van de afvalstoffen om een specifieke behandeling te vergemakkelijken.

Zich ontdoen van afvalstoffen door afgifte

De Wet milieubeheer zegt in het eerste lid van artikel 10.37 dat het verboden is om zich van afvalstoffen te ontdoen door ze aan een ander af te geven. In het tweede lid van het artikel wordt geregeld aan wie wel mag worden afgegeven. Dat zijn onder andere bevoegde inzamelaars en verwerkers.

Bij het afgeven van afvalstoffen wordt bedoeld op de feitelijke/fysieke overdracht van de afvalstoffen, waarbij de juridische eigendomsverhouding niet relevant is (zie ook paragraaf 16.2).

Inzamelaar wordt eigenaar van de afvalstoffen

Als partijen hebben afgesproken dat het eigendom van de afvalstoffen overgaat van de ontdoener op de ontvanger op het moment van de feitelijke afgifte, dan is degene aan wie wordt afgegeven een inzamelaar. Indien degene die de afvalstoffen afgeeft wel de eigenaar blijft, of een derde partij wordt eigenaar, bijvoorbeeld als gevolg van onderling gemaakte afspraken, dan is sprake van een vervoerder. Bij het vervoeren van afvalstoffen wordt de vervoerder niet de eigenaar van de afvalstoffen.

Ingezamelde afvalstoffen

Afvalstoffen worden na de afgifte aan een ander gekwalificeerd als ingezamelde afvalstoffen. In de afvalstoffenregelgeving worden voor de toepassing van die regelgeving de ingezamelde of afgegeven huishoudelijke afvalstoffen gelijkgesteld aan bedrijfsafvalstoffen.

Op het moment dat afvalstoffen in een inzamelmiddel worden gebracht, dienen ze als ingezameld te worden gezien. De activiteit van het inzamelen van een afvalstof eindigt wanneer de inzamelaar de afvalstof uit het inzamelmiddel haalt.

Niet-beroepsmatig meenemen van afval

Er kan sprake zijn van het niet-beroepsmatig meenemen van afvalstoffen, namelijk als dit plaatsvindt bij een geheel andere activiteit die op zich niets met het meenemen van afvalstoffen heeft te maken en niet-beroepsmatig gebeurt. Uit de toelichting op het Besluit inzamelen afvalstoffen blijkt dat er bijvoorbeeld sprake is van niet-beroepsmatig inzamelen van afvalstoffen bij een loonwerkerbedrijf dat het gras afvoert na het maaien van bermen of bij een hovenier die de afvalstoffen meeneemt die ontstaan bij het onderhoud van tuinen. Deze handelingen vallen niet onder inzamelen. Als meenemen van afval niet de hoofdactiviteit, maar wel een vaste commerciële nevenactiviteit is van een bedrijf, is wel sprake van beroepsmatig inzamelen.

Route inzameling

Route-inzameling is het inzamelen van (gevaarlijke of bedrijfs)afvalstoffen volgens een vooraf bepaalde route. Hierbij worden afvalstoffen tijdens het vervoer samengevoegd met gelijksoortige afvalstoffen die zijn afgegeven door verschillende personen/ontdoeners.

Toelichting op het begrip inzamelen:

Inzamelen betreft een beroepsmatige actieve handeling waarbij een dienst of bedrijf houder wordt van afval dat door een ontdoener is aangeboden.

- Het door een bedrijf binnen de eigen inrichting opslaan van door een ontdoener daarheen gebrachte afvalstoffen, bijvoorbeeld in het kader van oud voor nieuw, is geen inzamelen maar opslag voorafgaand aan inzameling. Het ophalen van de verzamelde afvalstoffen bij een dergelijke inrichting door een professionele inzamelaar of verwerker is wel inzameling.
- Het meenemen van bij eigen werk buiten de eigen inrichting ontstane afvalstoffen (hovenier neemt snoeiafval mee, schilder neemt gebruikte verfblikken mee) is geen inzamelen. Wanneer een professionele afvalinzamelaar of verwerker bij de hovenier of schilder het verzamelde afval komt halen is wel sprake van inzamelen.
- Het door een verkoper van huishoudelijke apparaten bij een particulier meenemen van een oude wasmachine bij leveren van een nieuwe ten behoeve van voorlopige opslag bij de verkoper zelf is geen inzamelen. Het namens dit verkoopbedrijf ophalen van diezelfde wasmachine bij diezelfde particulier door een professionele afvalinzamelaar ten behoeve van opslag naar diens eigen inrichting is wel inzamelen.

15.3 Inzamelvergunningen en registratie

15.3.1 Inzamelvergunningen

De inzameling van een drietal afvalstromen is vergunningplichtig op grond van het Besluit inzamelen afvalstoffen. De vergunning is verplicht voor de inzameling van

categorieën klein gevaarlijk afval (KGA), afgewerkte olie in bulk (cat I en II) en scheepsafvalstoffen.

In het ontwerp van het tweede LAP was aangekondigd dat de toenmalig Minister van VROM voornemens was om de vergunningplicht af te schaffen en dit speciale vergunningsregime te vervangen door de hoofdregel (plaatsing op de lijst van inzamelaars). Medio 2008 is er een consultatieronde geweest over dit voornemen. Na deze consultatieronde heeft de Minister besloten de vergunningplicht in stand te laten. Wel zijn een aantal wijzigingen in de systematiek doorgevoerd. Het gaat hierbij om:

- een vergunningverlening voor onbepaalde duur (in plaats van voor 5 jaar),
- het laten vervallen van de limitering van het aantal vergunninghouders en
- het loslaten van de plichtgebieden-systematiek.

Deze wijzigingen zijn doorgevoerd om verschillende redenen. Zo is een limitering van het aantal vergunninghouders niet in lijn te brengen met de Europese Dienstenrichtlijn, omdat voor een limitering geen afdoende milieuhygiënisch argument aanwezig is.

Mede door het loslaten van de limitering, is ook het stellen van plichtgebieden niet zinvol meer. Verder wordt met deze wijzigingen een verlichting van de regeldruk en een reductie van de lasten voor bedrijven bereikt.

Van het volledig afschaffen van deze vergunningplicht is op dit moment afgezien, omdat gebleken is dat de inzamelvergunning van met name scheepsafvalstoffen in andere regelgeving (onder andere van het voormalige ministerie van Verkeer en Waterstaat) eveneens een rol vervult.

15.3.2 Registratie van vervoerders, inzamelaars, handelaars en bemiddelaars (VIHB)

Personen en bedrijven die bedrijfs- en gevaarlijke afvalstoffen inzamelen, vervoeren, verhandelen of bemiddelen, moeten sinds 1 mei 2004 geregistreerd zijn op de landelijke VIHB-lijst (vervoerders, inzamelaars, handelaars, bemiddelaars lijst). Zonder vermelding op de lijst mag er niet worden ingezameld, vervoerd tegen vergoeding, gehandeld of bemiddeld in afvalstoffen in Nederland.

In de Regeling inzamelaars, vervoerders, handelaars en bemiddelaars van afvalstoffen zijn criteria vastgesteld voor vermelding op de lijst en voor beëindiging van een zodanige vermelding. De vermelding op de lijst is vijf jaar geldig, hierna dient opnieuw een aanvraag te worden ingediend. De VIHB-lijst wordt beheerd door de Nationale en Internationale Wegvervoer Organisatie (NIWO).

Het basiscriterium voor vermelding op de lijst is betrouwbaarheid. Dit geldt bijvoorbeeld voor vervoerders en/of inzamelaars. Uitsluitend voor handelaars en bemiddelaars geldt daarnaast ook het criterium vakbekwaamheid. Is een persoon daarbij ook vervoerder en/of inzamelaar, hoeft hij of zij daarvoor dus geen vakdiploma meer te hebben om voor registratie in aanmerking te komen.

De criteria voor vermelding op de VIHB-lijst sluiten aan bij de eisen die in de vervoerswetgeving (NIWO-beroepsvervoersvergunning) gelden voor het vervoer van (afval)stoffen en een Europese richtlijn inzake de toegang tot het beroep van ondernemer van goederen-, respectievelijk personenvervoer over de weg.

Op grond van artikel 10.55, vijfde lid van de Wet milieubeheer heeft een vervoerder, handelaar of bemiddelaar met betrekking tot de activiteiten, een boekhoudverplichting.

De registratie kent een regeling voor buitenlandse inzamelaars, vervoerders, handelaars en bemiddelaars, waarbij zij worden geregistreerd op basis van gelijkwaardige documenten uit hun land van vestiging.

15.4 Inzamelen

15.4.1 Huishoudelijk afval

15.4.1.1 algemene uitgangspunten

Krachtens de Wet milieubeheer zijn gemeenten verantwoordelijk voor het zorgdragen dat huishoudelijk afval wordt ingezameld. Ze kunnen zelf beslissen of ze het huishoudelijk afval door een eigen inzameldienst inzamelen dan wel dat ze er voor zorgdragen dat het door derden wordt ingezameld.

De Wet milieubeheer kent ook de verplichting voor gemeenten tot het gescheiden inzamelen van GFT-afval. Daarnaast dienen gemeenten ook (mede) zorg te dragen voor de gescheiden inzameling van glas, papier/karton, kunststof verpakkingsafval, textiel en KCA. Kunststof verpakkingsafval mag ook via nascheiding uit het huishoudelijk restafval worden verkregen.

Gemeenten zijn eveneens verantwoordelijk voor de inzameling van grove huishoudelijke afvalstoffen. Daartoe dienen zij onder meer te zorgen dat er ten minste één plaats is binnen de gemeente of binnen de gemeenten waarmee wordt samengewerkt, waar grove bestanddelen kunnen worden gebracht. Op de positie van deze gemeentelijke milieustraten is in paragraaf 14.3.4 al nader ingegaan.

Gemeenten blijven ruimte houden om een eigen invulling te geven aan (gescheiden) inzameling van huishoudelijk afval. Hierdoor kunnen ze bijvoorbeeld delen van hun grondgebied uitzonderen van de gescheiden inzameling van specifieke stromen of afwijken van de in de Wet milieubeheer genoemde frequentie van inzamelen.

Tevens hebben de gemeenten de mogelijkheid om inzameling bij elk perceel om te zetten in nabij elk perceel, waardoor huis-aan-huis inzameling (haalsysteem) kan worden vervangen door collectieve inzamelsystemen (brengsysteem).

Daarnaast hebben gemeenten de mogelijkheid meer stromen gescheiden in te zamelen dan waar in het landelijk beleid van wordt uitgegaan.

15.4.1.2 naar meer recycling van huishoudelijk afval

De doelstelling voor huishoudelijk afval is het verhogen van de nuttige toepassing van het totaal aan huishoudelijk afval van 51% in 2006 naar 99% in 2015. Van de 99% nuttige toepassing dient minimaal 60%-punt door recycling te worden gerealiseerd (zie ook hoofdstuk 8).

Om afval als product of materiaal te kunnen hergebruiken of recyclen, is het vrijwel altijd gewenst om het afval direct na het ontstaan gescheiden te houden. Op die manier worden de meest zuivere en daardoor makkelijkst toepasbare afvalstoffen verkregen. Daar komt nog bij dat bepaalde componenten - bijvoorbeeld door breuk, verkleining, verkleiving of verontreiniging door contact met andere componenten in het mengsel - minder goed of met een mindere kwaliteit uit de nascheiding komen. Onverminderd een potentiële bijdrage van nascheiding (zie paragraaf 14.6) wordt de komende jaren daarom het beleid met betrekking tot afvalscheiding aan de bron voortgezet.

Op verzoek van de staatssecretaris van IenM heeft een werkgroep onder leiding van de NVRD voorstellen gedaan om de recycling van huishoudelijk afval te laten stijgen van de huidige 50% naar 65%. In mei 2012 heeft de werkgroep haar rapport aangeboden. Hierin wordt onder meer voorgesteld om doelstellingen vast te leggen, waarop gemeenten kunnen worden afgerekend met een bonus/malus-systeem, wordt gepleit voor meer producentenverantwoordelijkheid en de introductie van nieuwe instrumenten. Op basis hiervan is de inzet van de overheid voor de komende jaren de volgende.

- *Stimuleren en leren*

Zoals aangegeven in paragraaf 15.4.1.1 hebben gemeenten veel vrijheid om de gescheiden inzameling in te richten op een manier die aansluit bij de lokale situatie. In praktijk gaan veel gemeenten goed om met deze vrijheid om. In 2011 haalde namelijk ruim 35% van de gemeenten 60% of meer gescheiden inzameling en ruim 15% van de gemeenten zat op 65% of meer gescheiden inzameling. Die goede resultaten komen voor in bijna elke stedelijkheidsklasse.

De bedoelde gemeenten halen hun resultaten binnen de mogelijkheden die er nu zijn en met de instrumenten die ze nu tot hun beschikking hebben. Het halen van ambitieuze doelstellingen is dus nu al mogelijk. Om die reden is er geen noodzaak om op dit moment ingrijpende maatregelen te treffen of voor te bereiden zoals bijvoorbeeld het opzetten van een systeem van afrekenbare doelstellingen. Inzet is om te stimuleren en faciliteren dat gemeenten van elkaar leren zodat, waar mogelijk, minder goed scorende gemeenten instrumenten, systemen, methoden en werkwijzen kunnen overnemen van goed scorende gemeenten.

Het rijk zal daarom samen met gemeenten komen tot een uitwerking hiervan en daarbij ook bezien op welke manier gebruik gemaakt kan worden van de al lopende gemeentelijke benchmark afvalscheiding van Rijkswaterstaat Leefomgeving.

- *Benchmarking*

Belangrijk is om inzicht te krijgen in de instrumenten, systemen, methoden en werkwijzen die de goed scorende gemeenten inzetten. Rijkswaterstaat Leefomgeving voert al vanaf 2002 de jaarlijkse gemeentelijke benchmark afvalscheiding uit. In deze benchmark staat het van elkaar leren centraal. Het gaat daarbij niet alleen om milieu (mate van afvalscheiding), maar ook om kosten, dienstverlening en regievoering. De brancheorganisatie NVRD voert de benchmark afvalinzameling uit, die tot voor kort met name gericht was op de bedrijfsvoering van publieke inzamelorganisaties.

Hoewel het vrijwillig blijft zal deelname aan benchmarking de komende jaren worden gestimuleerd en gefaciliteerd. Rijkswaterstaat Leefomgeving zal tevens in overleg treden met de NVRD over inhoud, intensieve samenwerking en afstemming tussen hun benchmarks, bijvoorbeeld bij de vorm en inzet van de benchmark om deelname en leereffect van de benchmarks verder te optimaliseren. Hierbij zal niet alleen gekeken worden naar de mate van afvalscheiding, maar in toenemende mate ook naar de kwaliteit van de gescheiden ingezamelde stromen en daarmee naar de geschiktheid voor recycling. Uitgangspunt is dat deelname voor alle gemeenten mogelijk blijft en zo aantrekkelijk mogelijk wordt gemaakt.

Inzameling huishoudelijk afval en producentenverantwoordelijkheid

Voor diverse producten is producentenverantwoordelijkheid ingesteld. Dit betekent dat producenten en importeurs verantwoordelijk zijn voor het beheer van de producten die door hen op de markt zijn en worden gebracht en die in het afvalstadium komen of zijn geraakt. Financiering van deze producentenverantwoordelijkheid vindt veelal plaats door het instellen van een door producenten en importeurs aan een gezamenlijk fonds af te dragen afvalbeheerbijdrage. Deze bijdrage kan worden verdisconteerd in de prijs van het product of bovenop de nieuwprijs van een product worden gezet. Bekende afvalstoffen waarvoor een afvalbeheerbijdrage is ingesteld, zijn auto's, batterijen, bepaalde elektr(on)ische apparatuur en verpakkingen. Gemeenten blijven de plicht houden om huishoudelijk afval in te zamelen. Producentenverantwoordelijkheid ziet soms op (een deel van) de inzamelketen, gemeenten blijven daarnaast hun eigen plichten en verantwoordelijkheid behouden die in regelgeving is vastgelegd. Consumenten kunnen alle producten inleveren bij de gemeente, bijvoorbeeld bij het gemeentelijk depot. Het is dan vanzelfsprekend dat de gemeente deze afvalstoffen kosteloos inneemt, want de gemeente hoeft immers niet te betalen als zij deze afvalstoffen afgeven aan de producenten en importeurs.

Bepaalde afvalstoffen waarvoor producentenverantwoordelijkheid wettelijk is vastgelegd, zoals elektr(on)ische apparatuur (oud voor nieuw), batterijen en autobanden, kunnen door de consument ook bij detaillisten worden afgegeven. Deze inname kan een wettelijke verplichting zijn. Het is vanzelfsprekend dat detaillisten de door hen ingenomen afvalstoffen vervolgens kosteloos kunnen inleveren bij de gemeenten, bijvoorbeeld bij het gemeentelijk depot. Ook hier geldt immers weer dat het gaat om afvalstoffen waarvoor de gemeenten niet hoeven te betalen als zij deze afvalstoffen afgeven aan de producenten en importeurs.

De hiervoor genoemde werkgroep adviseert om producentenverantwoordelijkheid voor alle verpakkingen te implementeren en te bekijken voor welke andere materialen dit instrument bijdraagt aan de recyclingdoelen. Het rapport van de werkgroep noemt textiel en matrassen.

Een belangrijke reden om die verantwoordelijkheid voor een afvalstof in te voeren, is als er sprake is van een ketendeficit bij het inzamelen en verwerken van die afvalstof. Er is sprake van een ketendeficit als de inkomsten uit de uit het afval gewonnen grondstoffen niet opwegen tegen de kosten van het produceren van die voor recycling geschikte secundaire materialen.

- Met het in werking treden van de nieuwe raamovereenkomst verpakkingen en de daarin opgenomen afspraak over drankenkartons, is het beleid voor deze stroom ingevuld.
- Voor textiel is op 12 oktober 2012 een green deal gesloten waarin onder meer het volgende is afgesproken: "het komen tot een door alle ketenpartijen gedragen oplossing voor een mogelijk ketendeficit dat kan optreden door ingezameld textiel dat enkel geschikt is voor materiaalrecycling of verbranding." Dit betekent dat de door het rapport gewenst actie in gang is gezet.
- Matrassen is een stroom die op dit moment nog een ketendeficit heeft. Het gaat hierbij echter om een kleine afvalstroom, die ook nog eens erg goed herkenbaar is en makkelijk gescheiden kan worden op de gemeentelijke milieustraat of bij huis-aan-huis inzameling. Rekening houdend met het aantal matrassen dat vrijkomt in een gemeente, het gewicht van een matras en het verschil in verwerkingskosten tussen verbranden en recycling, liggen de extra kosten die

een gemeente heeft om deze stroom gescheiden te houden en voor recycling af te voeren op minder dan een halve euro per inwoner. Dat heeft nauwelijks tot geen consequenties voor de afvalstoffenheffing. Daarnaast zijn inmiddels een aantal andere maatregelen genomen om de recycling van matrassen te stimuleren (zie ook paragraaf 14.3.4). Verder blijkt en deel van het bedrijfsleven van mening dat als het instrument voor duidelijk herkenbare stromen als matrassen zou worden ingezet, dit op Europees niveau moet worden geregeld en niet door lidstaten afzonderlijk.

Gelet op het hiervoor staande, zij er op dit moment geen stromen waarvoor het instellen van producentverantwoordelijkheid op nationaal niveau wordt overwogen. Dit neemt niet weg dat dit op termijn alsnog kan aan de orde kan komen.

Bonus/malus-systeem – Diftar

Het realiseren van een door de werkgroep geadviseerd landelijk bonus/malus systeem waarin gemeenten worden beloond/beboet voor het halen van afgesproken doelen wordt voorlopig niet overwogen. Dit geeft te veel praktische problemen, zoals het bepalen van de hoogte van de boetes en beloningen van afzonderlijke gemeenten, het beheer van het fonds, het afdwingen van betaling door gemeenten die slecht scoren, enz. Bovendien leidt dit tot het vergroten van de rijksbemoeienis op een domein dat tot de autonome bevoegdheid van de gemeenten behoort.

Binnen de beleidsvrijheid van de gemeenten valt wel dat zij bekijken hoe een (vorm van) diftar ingezet kan worden om recycle doelstellingen te ondersteunen. Huishoudens betalen hierbij naar gelang de hoeveelheid afval die ze aanbieden of het aantal keren dat een huishouden afval voor inzameling aanbiedt. Op deze manier worden huishoudens financieel gestimuleerd om minder restafval aan te bieden. Dit kan worden bereikt door preventie of door het afval beter te scheiden. Het is dus juist een instrument dat gemeenten zelf kunnen inzetten om hun inwoners te belonen en te straffen. In principe komt het op hetzelfde neer als een landelijke beloning/bestrafing systeem, want een boete die wordt opgelegd door de Rijksoverheid aan een slecht scorende gemeente (zoals door de werkgroep wordt voorgesteld), zal worden doorberekend aan de afzonderlijke bewoners in die gemeente.

Onderzoek laat zien dat de invoering van diftar gepaard gaat met een significante vermindering van het aanbod aan restafval en een beter scheidingsgedrag. Onbekend is wat daarbij de invloed is van het vaak gelijktijdig met diftar invoeren of verbeteren van een systeem van gescheiden inzameling of het gelijktijdig inzetten van instrumenten als communicatie. Ook is niet goed vast te stellen in hoeverre ongewenst ontwijkgedrag de oorzaak is van de vermindering van het restafval. Hierbij moet worden gedacht aan afvaltoerisme (het elders aanbieden van afval) en illegale dumpingen.

Dit illustreert dat de inzet van diftar naast voordelen ook nadelen kan hebben. Er wordt namelijk een financiële prikkel gecreëerd om het gewenste beheer van afvalstoffen tot stand te brengen, maar tegelijkertijd kan datzelfde financiële instrument aanzetten tot ongewenst gedrag, zoals belastingfraude en illegale dumpingen. Bij de invoering van diftar moet dan ook steeds goed worden bezien wat mogelijk ongewenste neveneffecten en de mogelijkheden voor handhaving kunnen zijn.

Omdat lokale omstandigheden bepalend zijn voor de effectiviteit van een dergelijk systeem, de omvang van de ongewenste neveneffecten en de mogelijkheden om deze te beperken, wordt geen algemeen of bindend advies over de introductie van diftar gegeven. Het blijft de verantwoordelijkheid van de gemeenten om de voor- en nadelen af te wegen en een beslissing over diftar te nemen.

Communicatie

De werkgroep acht goede communicatie over het doel van gescheiden inzameling van doorslaggevend belang om de burger tot scheiding aan te zetten. Naast het doel is ook het communiceren over het resultaat van gescheiden inzameling en recycling belangrijk.

De basis van de communicatie naar de burger zijn en blijven lokale campagnes die zijn afgestemd op de inzameling zoals de burger die direct aantreft. De komende tijd wordt echter gezien op welke manier de Rijksoverheid een bijdrage kan leveren aan de genoemde communicatie. Afstemming met plaatselijke campagnes van andere overheden, de werkgroep Landelijke Afvalcommunicatie en met landelijke campagnes van productorganisaties als Wecycle en Plastic Heroes is daarbij essentieel.

15.4.2 Bedrijfsafvalstoffen en gevaarlijke afvalstoffen

Het inzamelen van bedrijfsafvalstoffen en gevaarlijke afvalstoffen valt niet onder de gemeentelijke zorgplicht. KCA betreft weliswaar kleine partijen gevaarlijke afvalstoffen afkomstig van huishoudens, maar wordt voorafgaand aan de inzameling aangemerkt als een huishoudelijke afvalstof.

Bedrijven dienen daarom zelf zorg te dragen dat hun afvalstoffen worden ingezameld. Zij kunnen hiervoor particuliere inzamelaars, de gemeentelijke inzameldienst of een overheidsbedrijf inschakelen. Een inzamelaar van bedrijfsafvalstoffen en gevaarlijke afvalstoffen moet zijn geregistreerd op de VIHB-lijst als een inzamelaar. Het inzamelen van deze afvalstoffen is voor een overheid een marktactiviteit (zie paragraaf 5.4).

15.5 Vervoer van afvalstoffen

Het bedrijfsmatig vervoeren van afvalstoffen mag alleen plaatsvinden door vervoerders die staan geregistreerd op de VIHB-lijst als vervoerder. Met bedrijfsmatig vervoeren wordt bedoeld het beroepsvervoer van afvalstoffen tegen vergoeding. Er moet dus sprake zijn van inhuur van een vervoerder door een ontdoener (of een ontvanger) om de afvalstoffen tegen een vorm van vergoeding te vervoeren naar een andere locatie.

Het vervoeren van afvalstoffen onderscheidt zich van het inzamelen van afvalstoffen doordat het eigendom van de afvalstoffen niet overgaat naar de vervoerder. Het hiervoor staande over registratie op de VIHB-lijst gaat niet over het vervoer van afvalstoffen die uitsluitend afkomstig zijn van en bestemd zijn voor de eigen onderneming. Dit wordt het eigen vervoer van afvalstoffen genoemd.

Retourlogistiek

De Wet milieubeheer kent het begrip 'retourlogistiek' niet, maar in de praktijk is het wel een vaak voorkomend begrip. Het betekent dat bij het bevoorraden van een bedrijf, bepaalde afvalstoffen van dat bedrijf door de bevoorradere mee terug worden genomen. Daarmee kunnen onnodige transporthandelingen rondom afvalstoffen

worden vermeden, wat milieuwinst kan opleveren. Het wordt aanbevolen om dit waar mogelijk, te stimuleren.

Er moet echter rekening worden gehouden met de Wet milieubeheer en de verboden die deze wet kent. Het inzamelverbod 10.45 Wm, het vervoerverbod 10.55 Wm en het afgifteverbod 10.37 Wm zijn bij transporten van bedrijfsafvalstoffen of gevaarlijke afvalstoffen van belang.

Wanneer er geen sprake is van vervoer voor een derde partij, valt de transporthandeling niet onder de handeling vervoeren zoals dat in de Wet milieubeheer wordt gehanteerd. De bestemming van het transport speelt bij de beoordeling geen rol. Het mag bijvoorbeeld zowel worden meegenomen naar een andere locatie van de eigen onderneming als rechtstreeks naar een afvalverwerkende inrichting, op voorwaarde dat hierdoor geen overtreding plaatsvindt van andere regelgeving. Het eigendom van de afvalstoffen moet dan wel bij de onderneming liggen, anders is er toch sprake van vervoer voor een derde partij. Er is evenzo geen sprake van vervoer zoals dat onder het vervoersverbod van 10.55 Wm wordt verboden, wanneer het gaat om een transport waarbij er geen sprake is van een, directe of indirecte, vergoeding. Het verrekenen van de kosten voor het transport in andere kosten wordt gezien als een indirecte vergoeding.

15.6 Handelen in afvalstoffen

Het handelen in afvalstoffen mag alleen plaatsvinden door handelaren die staan geregistreerd op de VIHB-lijst als handelaar.

Een handelaar is een natuurlijke of rechtspersoon die afvalstoffen koopt, met het doel om deze aan een ander te verkopen. Een handelaar heeft dus op enig moment het eigendom van de afvalstoffen.

Met de implementatie van de kaderrichtlijn afvalstoffen is het mogelijk dat de handelaar het fysiek bezit heeft van de afvalstoffen. Hij is derhalve ook een partij waaraan afvalstoffen mogen worden afgegeven op basis van artikel 10.37, tweede lid van de Wet milieubeheer.

15.7 Bemiddelen in afvalstoffen

Het bemiddelen in afvalstoffen mag alleen plaatsvinden door bemiddelaars die staan geregistreerd op de VIHB-lijst als bemiddelaar. De naam waaronder een bemiddelaar zijn activiteiten uitvoert, is niet relevant. Vaak worden ook andere termen gebruikt, zoals makelaar of adviseur.

Een bemiddelaar kenmerkt zich door het treffen van regelingen in het beheer van andermans afvalstoffen. Hij treft regelingen om er voor te zorgen dat afvalstoffen van een ontdoener bij een verwerker terecht komen. Bemiddeling gebeurt in opdracht van de ontdoener of de verwerker van afvalstoffen.

Bij bemiddeling heeft de bemiddelaar niet het eigendom van de afvalstoffen, maar treft regelingen in opdracht van een derde. Een bemiddelaar kan wel het fysieke bezit van de afvalstoffen hebben.

Het hiervoor staande betreft enkel de bemiddeling in het beheer van afvalstoffen en niet de bemiddeling in financiële aspecten rondom het beheer van afvalstoffen. Ter verduidelijking van de scheidslijn tussen bemiddeling in beheer van afvalstoffen en bemiddeling in financiële aspecten, het volgende. Stel dat er in een contract voor financiële bemiddeling bepalingen staan die dwingen tot het uitvoeren of nalaten van handelingen met een afvalstof. In dat geval beperkt de bemiddeling zich dus niet tot alleen financiële aspecten, maar vanwege de bepalingen over de

handelingen ook over beheer van afvalstoffen. Er is dan ook sprake van bemiddeling in het beheer van afvalstoffen.